

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af § 2, 2det Stykke, 3dje Punktum, i Lov af 19de Marts 1898, hvorved Esbjerg Kommune oprettes til Købstad.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3071 ff.)

Sagen sattes under Forhandling:

Bluhme: Ærede Medlemmer ville erindre, at da Loven, hvorved Esbjerg Kommune oprettes til Købstad, i Fjor blev vedtagen, var Rigsdagen som et Kompromis mellem modstridende Anskuelse bleven enig om, at for at den kunde blive Købstad, skulde den Bestemmelse indsættes i Loven, at Embedet som Birkedommer og Skriver paa Fanø ved indtrædende Embedsledighed skulde forenes med Retsbetjentembedet i Skads Herred i Henhold til Bestemmelser, som maatte blive at fastsætte ved særlig Lov. Det er altsaa denne Bestemmelse, som det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at ophæve. Jeg tror, at der foreligger tilstrækkelige Forudsætninger for, at dette lille Lovforslag bliver gennemført; jeg tror, at Forholdene ved Esbjerg og Fanø efterhaanden have udviklet sig paa en saadan Maade, at det bliver en Retfærdighedshandling. Naar jeg for min Part i Fjor sluttede mig til Loven om Esbjergs Ophøjelse til Købstad med Bestemmelsen om Nedlæggelsen af Embedet som Birkedommer paa Fanø, var det naturligvis først og fremmest paa Grund af den Opfattelse, at man ikke godt kunde være bekendt at lade Loven om Esbjergs Ophøjelse til Købstad strande paa en saadan forholdsvis underordnet Bestemmelse; men desuden kan jeg ikke nægte, at jeg gik ud fra, at den paagældende Birkedommer vilde have levet mindst i 20 Aar endnu, og i de 20 Aar vilde jo Forholdene af sig selv paavise Nødvendigheden af, at han, ogsaa efter han var død, blev ved at eksistere — paa Fanø da. Jeg kunde med saa meget mere Ret have denne Opfattelse, som han for Resten var en ret rask Mand den Gang, og Klimaet paa Fanø er godt. Desuden havde jeg raadført mig med de statistiske Oplysninger fra det kgl. danske Livsforsikringselskab, som vise, at naar man først er kommen over 60 Aar, dør man vanskelig, inden man er bleven 80. Skal hele denne Statistik nu kuldcastes, er det ubehageligt for os ældre Medlemmer, som saaledes ere udsatte for at kunne dø,

hvad Dag det skal være. Men jeg havde altsaa, mener jeg, nogen Berettigelse til at tro paa, at Manden vilde blive en Del ældre, og at jeg følgelig havde ikke faa Aar at løbe paa, inden jeg behøvede at tage Ordet igen i denne Sag. Da Livsforsikringselskabets Statistik saaledes har narret mig, bliver jeg nødt til nu at henlede Opmærksomheden paa, at der, forekommer det mig, er god Grund til at føre dette Lovforslag igennem. For det første er det paagældende Embede et saadt, som Befolkningen paa Øen sætter Pris paa at beholde, idet den fra umindelige Tider har haft sin særlige Jurisdiktion. Det forekommer mig, at naar man skulde berøve en Befolkning det Gode, som det ubetinget er at danne en mindre afsluttet Kreds og have Retsbetjentembedet i Befolkningens Midte, maatte der kunne paavises paatrængende Grunde derfor, og det kan der i Virkeligheden ikke i dette Tilfælde. Naar der ikke er særlig vægtige Grunde til at ophæve et saadt Embede, som er til Nytte for en Befolkning, hvor som helst den end lever, synes jeg, at man skal tage sig lidt i Vare for at gennemføre en saadan Foranstaltning, der let ser ud som en Uretfærdighed, der begaaes mod den paagældende Befolkning til Opnaaelsen af et tvivlsomt Gode for andre Interesser. I dette Tilfælde skulde det være dette, at Statskassen sparede lidt Penge, samt at der opnaedes en teoretisk Tilfredsstillelse for os andre, at vi fik en Embedsmand mindre. Jeg tror nu imidlertid, at hvis denne Sag kommer til et Udvalg, vil dette ved sine Undersøgelser nok komme til den Anskuelse, at der spares meget lidt, og fra Teorien: Besparelse af en Embedsmand vil der nok kunne ses bort i dette Tilfælde af Hensyn til de Goder, som ville opnaas for den paagældende Befolkning. Jeg skal erindre om, at Størstedelen af Befolkningen derovre ernærer sig ved Søfart og derfor en stor Del af Aaret er borte fra Hjemmet. Komme disse Folk hjem, kunde de kun blive der en kortvarig Periode, og det er en Selvfølge, at deres Virksomhed særlig medfører, at de i den korte Tid, de ere hjemme, ret jævnlig ville have nødigt at henvende sig paa Herredskontoret og til Retsbetjenten i mange forskelligartede Sager. Naar de kun ere faa Dage hjemme, er det haardt at forlange, at de skulde spille Tiden med at drage til Esbjerg, især da de derved ere udsatte for ikke en Gang at faa de Sager gennemførte, som tvinge dem til Rejsen derover. Det maa nemlig erindres, at